

А. Т. Джоунс изразява това по следния начин:

В първата глава на Евреи, възвишаването, позицията и естеството на Христос, такъв какъвто е бил в небето преди да дойде на света, са представени по-пълно от което и да е друго място в Писанията. По тази причина е сигурно, че едно разбиране на положението и естеството на Христос, такъв

какъвто Той е бил в небето, е от съществено значение за правилното разбиране на позицията и естеството Му, такъв какъвто Той е бил на земята. (Посветеният път към християнското съвършенство – с. 12)

И така, какъв е Христос към който гледате и какъв образ асимилирате? Гледате ли към един предан Син благодарен на Своя Баща или гледате към един независим и себедостатъчен Христос, който се е съгласил да работи с Отец, но не Му дължи нищо. Нека добре размислим над това какво гледаме, защото наистина животът ни зависи от това.

Бог, който много пъти и по много начини е говорил в миналото на бащите ни чрез пророците, в края на тези дни говори на нас чрез Сина, когото постави Наследник на всичко, чрез когото също направи световите, който, бидейки сияние на Неговата слава и отпечатък на Неговото същество и държейки всичко чрез словото на Своята мощ, след като извърши чрез Себе Си очистване на греховете, седна отдясно на Величието във висините и стана толкова по-горен от ангелите, колкото Името, което е наследил, е по-горно от тяхното. Защото, на кого от ангелите Бог е казал някога: „Ти Си Мой Син, Аз днес Те родих“; и пак: „Аз ще Му бъда Отец и Той ще Ми бъде Син“? Евреи 1:1–5

НИЕ СЕ ПРОМЕНЯМЕ ЧРЕЗ ГЛЕДАНЕ

А ние всички, с открито лице, гледайки като в огледало Господната слава, биваме преобразявани в същия образ от слава в слава, като от Господния Дух. 2 Коринтяни 3:18

Ето един ключов принцип на християнската вяра – гледането с открито лице към Господната слава ни променя в същия образ. Когато гледаме Христос, (Йоан 1:29), когато се насищаме от Него, (Йоан 6:51), размишляваме за Него и мислим за Него, (Евр. 12:3), ние приемаме Духа Му (Йоан 15:26) и ставаме като Него в характер.

Ние се стремим да бъдем като Него във всяко отношение. Пием дълбоко от характера Му, от упованието Му, от Неговата вяра в Неговия Баща. Черпим от Неговия ум (1 Кор. 2:16) и ставаме като Него. Бог е обещал да завърши в нас това дело на преобразяването. Той е започнал делото и Той ще го завърши (Фил. 1:6). Когато оценяваме Христос, Неговата жертва и делото Му (Откр. 11:1,2), ние се променяме по образа Му.

Делото на промяна по Неговия образ изисква, това което гледаме да бъде същото вчера, днес и

www.maranathamedia.bg

завинаги (Евр. 13:8). Ако това, което гледаме в Христос е противоречиво в умовете ни, тогава делото на преобразяването ще се обърка. Точно в тази точка трябва да имаме ясна концепция за идентичността на Христос, защото ние ще се

стремим да бъдем като Него във всичко. Ще подражаваме на всичко и ще имитираме всичко, което виждаме в Него. Иисус е нашият вечен Баща във всичко (Исаия 9:6).

Сигурно е че, когато гледаме Христос на земята, виждаме едно абсолютно и пребъдващо упование в Отец. Христос зависеше от Своя Баща напълно и не правеше нищо извън волята на Отец. Когато гледаме това, ние се стремим да станем точно като Него. Но какво да кажем за положението Му в небето; как ни е представен Христос там? Мнозина учат и вярват, че Христос е притежавал положение на пълна независимост и себедостатъчност. Едно Същество, което е пожелало да работи с Отец в любов, но подхожда към Него не като такъв който по някакъв начин Му е задължен с нещо. Твърди се, че в Христос има изначален живот, незает и недобит от никого, дори и от Отец! Когато гледаме един такъв Христос, какво се случва в сърцата ни, какво започваме да възприемаме? Не ни ли е изпратено едно ясно послание на независимост? Такъв възглед за Христос ни кара да смятаме, че в Неговите отношения с Отец няма дори и малко зависимост. Тогава в личността на Христос дори в малка степен не се открива признанието, че Той е приел всички неща от Отец. Това ли е Христос, на когото трябва да подражаваме?

Надига се викът: "Но Той е Бог! Ние никога не

можем да бъдем като Него!" Трябва да е абсолютно сигурно, че позицията, която е била дадена на Христос, никога не може да бъде наша. Никога не можем да кажем с Христос: "Както Отец ме познава, така и аз познавам Отец" (Йоан 10:15). Христос притежава равенство на отношенията с Отец, които никое друго същество във вселената не може да разбере или да оцени. Има много аспекти в Неговото естество, които със сигурност са отвъд нас, но това по никакъв начин не променя принципа на отношенията, които трябва да ни бъдат представени в един универсален контекст.

Отношенията на Христос с Неговия Баща са само модел на отношения, дадени на вселената, за да разбира ПЪТЯ към Отец. Това което ни показва как трябва да се отнасяме към Отец, са отношенията, които Христос има с Отец. Христос ни е представен като Един, на когото ние трябва да подражаваме по всякакъв начин. Той е светлина за душите ни и сърцата ни са привлечени към Него, за да Му подражаваме във всичко.

Ако Христос е представен пред умовете ни като един, който не е задължен на Отец за всичко, което притежава, тогава ще подражаваме на това в собствения си живот. Освен това ще се опитваме да имитираме едновременно това, което виждаме в небето и онова което виждаме на земята. Ще бъдем подтиквани да се опитваме да ставаме както зависими, уповаващи и послушни, така и независими, себедостатъчни и незадължени по никакъв начин.

Точно това иска Сатана. Умовете ни стават така напълно объркани и затъмнени в съзерцаването на Христос, че неизбежно стигаме до заключението, че това е една тайна, отвъд нашата възможност да

разбираме. Делото на подражанието се прекъсва в този процес и ние започваме да говорим все повече и повече за тайната и все по-малко и по-малко за красотата и яснотата в личността на Христос.

Делото на промяната по образа на Христос изисква един Христос, който поддържа последователни отношения с Отец отначало докрай. Иисус наистина трябва да бъде същият вчера, днес и до века, в противен случай преобразяващото дело никога няма да бъде завършено.

Гледам на Христос в небето като Един, който гледа с любов и почитание към Своя Баща. Тъй като Той притежава цялата пълнота на силата на Своя Баща, стоящ в Своята наследена величественост и необятност, Той гледа с благодарност и преданост към Онзи, който Му е дал всичко това и е споделил с Него цялото Си сърце.

Въпросът за наследствеността се върти именно около този критично важен момент. Той говори пряко за личността на Христос и Неговото отношение с Отец. Той повлиява начина по който Го възприемаме и това според което сме оформяни. В Христос виждаме вечен пример на преданост, упование, подчинение и благодарност към великия източник на всичко. В самата идентичност и личност на Христос ние намираме тайната на правдата чрез вяра! Ключовият принцип е част от Неговата идентичност! Ето защо Той е Пътят, Истината и Животът. Наследството на Иисус е изразено в Евреи 1-ва глава като сърце на цялостния процес на евангелието.